

השעה כבר היתה קרובה לצהריים, והמולת הרחוב בקעה לחדר בעד התריס סים המוגפים.

אירנה עדיין שכבה במטתה, מכוסה בשמיכה מעבר לראשה.

אסתר, העוזרת, הכניסה לה פת שחרית ועתון בוקר, אך כשעמדה לפי תוח את התריסים, ביקשה ממנה אירנה כי תצא את החדר.

פעם, לפני שנים, היתה אירנה לידה. ואז היתה תל אביב חול במקום שיש כעת כבישים, ואירנה היתה הולכת לבית הספר בחולות. והיה עליה לעבוד אחרי הצהריים. ללמד ילדים מטומטמים מה שלא הצליחו המורים המקצועיים להחליט דור ראשיהם. כי מהוריה לא יכלה אירנה לבקש לא שמלה ולא נעל. וכשי היתה חוזרת הביתה בערב, עיפה ורצו ציה. עוד היה עליה לשמוע את קול אמה המתלוננת למישהו עליה לעזור במלאכת הבית: כלים מזוהמים במטבח ושוב פטיעה בחול לחנויות.

ופתאום גילתה אירנה שהיא יפה. השעורים שאחרי הצהריים קיבלו מובן חדש. היא הוציאה את הכנסתה ללבוש. בערבים היתה נמצאת יותר בחברת נצי רים, תמיד חבורת נערים סביבה. ואי רנה נעשתה אמביציוזית. היא זכרה בדיוק את חלומה מאז: בית מרוחה, נקי וממורק, שטיחים וכלי כסף, מכוננית, לישון עד עשר בבוקר, להיות מוקפת הערצה.

אירנה לא חלמה סתם. היא חיתה את חלומה. היא למדה לצודד. רק חדר שים מספר אחרי שגמרה את הגימנסיה, וקיבלה את המשורה במשרד הנטיעות, ורח ובא פתאום איזה גבר רציני.

זה היה מאן-דהו עשירי, מחוזק ארץ, מאירופה. המנהל התכוון לקבל את פניו כאילו היה בעל העסק (מה שבאמת היה), ואירנה, היפהפיה של המשרד, מונתה לשמש מזכירה לאורח. מלבד יופיה לא היתה לה הכשרה רבה לתפי קיד כזה.

ואז בא. הוא היה כבן ארבעים, ושמו רוזנברג. המלאך הגואל אותי מכל רע" היה לא בדיוק כוכב קולנוע, אם כי לא היה מכוער. הוא היה חקיף בינה, ער, נדיב, וגי מיש בתנועותיו. אין כל סבה מדוע לא תהאבה בו אשה, אבל אירנה לא יכלה להתאהב בו -- כי היא החליטה להינשא לו ויהי מה. זאת היתה ההודמנות.

מדוע באותם הימים יחליט אדם כמר רוזנברג להשתקע פה? היו לו בודאי חשבונות משלו. הוא עשה את תל-אביב תמיכה והחל עובד במס' את כל המשרד, מלבד אירנה, העביר בפרץ. הכול חסס בום חדש. מר רוזני כפר זה היה טרדן מדרגה ראשונה, ואי רנה נהנתה לראות כמה הוא רודה בכריות.

אבל באירנה לא חלה רדה. היא נמצאה תמיד לידה, ואז האלה לטעום טעם חיי עושר. רוזנברג היה סועד תמיד במס' עדה, ותמיד בחברת מזכירתו (אדם כזה אסור לו להשאיר רגע בלי מישהו לידו). היה מרבה לנסוע, ותמיד בתנאים נוחים

שמואל ארוד

ההתעסקה הניאזנית

סיפור השבוע

"מכרת את עצמך בכסף!" הוא צווח "את אינך מסוגלת לאהבה, את אשה מכורה..."

ככל האפשר. מחוזק תל אביב היו שוריים בימים שכבתי המלון (ביחסים הוגים בהחלט), ומשכורתה של אירנה הס' פיקה לה לא רק להתלבש במבחן אלא גם לתת להוריה איזה עודף. רוזנברג היה בסדר גמור.

ואז, יום אחד, קרה בדיוק הדבר שלו ציפתה אירנה כמה חדשים. אבל זה קרה כך שאירנה הופתעה.

אותו בוקר, בשעה שהכינה אירנה את עצמה לצאת למשרד, שמה לב כי המכונית לא באה לקחתה בשעה הק' בועה. ואז פתאום נגשת אליה אמה, עם חיוך מלאכי על פניה, ומספרת לה כי מר רוזנברג "דיבר אתה". "על מה?" הודעתה אירנה. "אל תהיי טפ' שה", אמרה אמה.

אירנה היתה נרגזת. קצת היתה מאוכזבת, כאשר נהיה כולנו בבוא הר'

אבל עד היום נשאר מר רוזנברג בעיניה מר רוזנברג. היא התקשתה לק' רא לו מאכס. ואם כי היה תמיד מוכן לספר לה על עצמו, ותמיד הקשיבה לו בנימוס, מעולם לא ענין אותה מה עשה לפני שנפגשו, ומה הוא עושה כשאין היא בחברתו.

לפני כשלושה חדשים יצא מר רוזני ברג לאירופה. אירנה יכלה לנסוע אתו, והרי זה חלום כל הנערות בגילה, -- לנסוע. והנה משום מה סרבה אירנה. היא התאוננה על בריאותה. בעיני מר רוזנברג, עלה חיוך ערמומי (הוא קווה ליורש), ונסע בלעדיה.

אירנה, לבדה, לא השתעממה יותר מתמיד. אבל היא השתעממה. היא הלי כה להתרחק בברכות. היא נסעה במכוני גית. היא חססה מחוסר מעשה, היא עמי דה על סף בגידה.

החבור שישב לידה היה צעיר ממר רוזנברג בחמש עשרה שנה. הוא לא היה יפה חואר ולא פיקח ולא שום דבר. הוא היה סתם בחור. הוא היה חברה נעימה. טבעת הנישואים היתה בארנקה, פספוטו היה על כל דבר, והוא היה מוכן לכל תעלול. עד כדי נטיעה פתאור מית לקצווי ארץ.

הם שחו יחד, אכלו גלידה יחד (היא היה גילתה לו את עשרה, ואת המכונית היתה צריכה להסביר בשקר). הלכו לקולנוע, וישבו במקומות שקטים ואפי לים. סועדים היו צנע, אבל מתוך צחוק ומתחלת. הוא גם לא היה מגולח כראוי, ונשקויתו (כשהגיעו לזה) היו נעימות ביותר.

ויום אחד לא בא שמעון למקום המיועד. אירנה נפלה בה רוחה. היא השתעממה עד מות. היא כעסה על כל העולם.

למחרת בא, לבוש בגדי עבודה מררי ואפר, וביקש את סליחתה. הוא התנצל ואמר כי חופשתו קוצרה בכמה ימים, עקב מחלת חבר. אולי תרשה לו לבוא אליה הביתה בערב, ואז יוכלו לצאת יחד. הוא נהג שכיר, וצריך לעבוד.

כמובן שאליה הביתה לא בא. בזאת לא רצתה. אבל הם המשיכו להפגש בערבים, ואירנה נהנתה מאד מחברתו. אירנה כה נהנתה עד כי חייה בבית מר רוזנברג נראו לה חסרי טעם. אירנה החלה מהרהרת. אירנה לא היתה טפשה. אירנה מצאה במהרה כי היא פשוט מאוהבת בשמעון, נהגשכיר זה. ואז פתאום הגיע מברק מבעלה. הוא חזר הביתה בעוד יומיים.

בערב, כשישבה עם שמעון, היתה רוחה עכורה. שמעון תבע הסברה, ואי רנה אמרה לו כי לא תוכל להפגש אתו יותר. שמעון שאל מדוע, אירנה אמרה לו כי אין היא רוצה, ודי.

זאת היתה חוצפה. היא, אירנה, הגברת רוזנברג, הדרה בעושר, החיה בעושר, מתבקשת לוותר על כל זה בשביל -- מה?

אירנה לא פגעה בשמעון. היא הס' בירה לו, בנימוס רב, כמה היא מאיר שרת בחיי נישואיה. שמעון הוא יריד טוב, חברה נעימה. אבל אין זאת אומרת כי מוכנה היא לעזוב את בעלה בגללו. אלא ששמעון נעלב. הוא חשב שאי רנה רגה מאוהבת בו. מה היה כל הענין? משחק? היא התלה בו? "את", צווח לאירנה, "מכרת את עצמך בכסף. את אינך מסוגלת לאהבה. את אשה מכורה."

היא ניסתה להתנצל, אבל שמעון היה בחור פשוט. הוא לא הבין תככים. הוא פקד על אירנה להואיל ולהסתלק. ולאירנה לא היתה בררה. היא קמה ממקומה, אמרה לו כמה מלים חריפות על נימוס ועל יחס, והלכה הביתה. אבל דבריו בערו.

ועתה שכבה אירנה במטתה, סמויה מאור היום מתחת לשמיכתה. והיא מהרהרת ומהרהרת, ודואבת. שוב לא תראה את שמעון. די. חלף הכל וזה היה כל כך נעים. ולזה לא היה צריך כסף. שמעון לא בזבו עליה כסף. ובכל זאת היה נעים.

ומחר עומד בעלה לחזור. והיא אי ננה רוצה בו. היא סלדה ממנו. מה כל העושר. מה כל הנוחיות. כשאין אל זה -- מה? אהבה? סיפוק?

לא. אין היא רוצה בכל זה. כבר ניסתה. שלוש שנים ניסתה לחיות בעור שר, ברווחה. אין זה מספיק.

אירנה החליטה. היא תלך אל שמעון, ותתפייס. כן. היא מוותרת על הכול בגללו. דירה כמו כל חברותיה. היא תעבוד במטבח. היא גם תנקה את הבית. תרחץ את הרצפה. אבל בחברת שמעון. רק לא רוזנברג זה.

היא הסביר, לשניהם הסביר. קורים דברים כאלה. בחורה נישאת, ומתחרטת טעות היתה. אירנה חשה עצמה פתאום טהורה וזכה.

היא קפצה ממטתה, והתלבשה במי הירות. מכיון שהחליטה, שוב לא רצ' תה לדחות את הביצוע. היא יודעת אי פה סועד שמעון בצהריים. זה במסעדה קטנה ברחוב הרצל. אחרי דרך יפרתלי אביב. היא תרוץ מיד לשם. מה השעה? עוד תספיק. היא עוד תמצא אותו שם. היא עצמה חשה רעב. לידה היה מגש הכסף עם הלחמניות שהביאה לה אסתר, לחמניות מרווחות בחממה. אי רנה לקחה אחת מהן ונגסה ממנה. תוך כדי כך לקחה לידה את העתון, ועברה עליו ברפרוף. איים, ויכוחים בכנסת. נפט. לא מענין. כינוס. מה זה? אין סנסאציות היום?

אירנה עברה לחמניה השניה, ופת' אום חשה כאלו הכה מישהו בפטיש על קדקדה. (מותו הפתאומי של הנדבך המיליונר הארי יורדן, שומעים אנו כי יורשו היחיד נמצא בישראל, והוא נהג שכיר בשם שמעון ירדני...)